

FRONT UNIVERSITARI DE CATALUNYA ORIENTACIONS GRUPS NACIONALS DE RESISTÈNCIA

Número XXII

Commemoratiu de l'11 de Setembre

EDITORIAL

Sota l'arc de les nostres banderes

Un altre ONZE DE SETEMBRE que ens troba, com ja en fa tants, en la lluita, sense defallir. Com sempre, l'incompreensible centralisme madrileny, encarnat en la corrupuda casta militar que ens domina, malda per abatre'ns, a les més cruentes i sanguants jornades d'aquests carrers enys, han succeït les greus que vivim, plenes d'afalacs hipòcrites, perills emboscats i represions sordes. Però si aleshores, quan eren més freqüents les descarregues dels escamots d'execució no cedírem, menys ho farem avui. I és per això que un altre ONZE DE SETEMBRE ens troba en la lluita, sense defallir.

Avui aixequem ben enlaire la nostra bandera i proclamem ben alt el nostre propòsit de mantenir-la hissada sempre damunt la nostra terra.

No ens escau, en aquesta hora en que tants perills ens rodegen, entretenir-nos només amb belles paraules infructuoses; avui és precis tot el nostre esforç, cal mobilitzar tot l'ímpetu violent de la nostra joventut

sa, cal aplegar totes les energies per a poder recórrer sense desmuni els trems finals de la cursa fatigosa; sabem que la pàtria viu en nosaltres i sabem que només del nostre esforç depèn la seva salvació.

Alliberats de prejudicis que ens frenarien la nostra marxa i guiats només pel nostre amor a la llibertat o a la grandesa de Catalunya, perseverem, recoblant l'esforç, en el combat que la consciència ens imposa, refiats de que quan arribi l'hora de la veritat i calguin les disfresses i s'hagin d'obrir les mans, ningú no podrà titllar-nos ni de falsos, ni de porucs, ni d'atentistes traïdors.

Com els nostres màrtirs del 1714 i com els que ara el franquisme ens arravata, sabem que la mort és preferible al deshonor i a la esclavitud de la pàtria; i és per esbandir l'un i l'altre del nostre sòl que continuem, aplegats sota les glorioses barres vermelles, lluitant sense parar.

No em maten per traïdor
Ni tampoc per ser cap lladre
Sinó perquè he volgut dir
Que visca sempre la pàtria!

(Cançó de Bach de Roda)

MANIFEST

DEL CONSELL DIRECTIU DEL F.U.C.

En aquesta diada memorable de l'Onze de Setembre que escaient-se en temps de lluita i opressió ens recorda més encara la seva grandesa tràgica i heroica, ens plau als estudiants del F.U.C. adreçar-nos més vivament i amb més delit als nostres companys universitaris per a animar-los a servir en el seu cor l'amor a aquesta pàtria nostra que en tal dia com avui tan bravament defensaren els nos tres avis.

Ara som nosaltres els que tenim a les mans aquella bandera seva. I l'enemic, ells també el reconeixrien. Com a ells, no ens deixa dia i nit: el tenim sobre nostre. I a nosaltres la Història ens dona el consol i l'exemple de les virtuts noves.

Com abans no som sols en la lluita. Els pobles germans de tota la Ibèria ens fan costat. Si lluitem per la Pàtria oprimida, portem en nosaltres una idea generosa de pau, llibertat i justícia. I volem veure el fruit de la terra nostra i del nostre treball repartit entre tots amb una mesura sola.

Com alçhores no ens val confiar en una ajuda estrangera. La nostra bandera avançarà per on avancem nosaltres i caura només si nosaltres la deixem caure. Som un poble amb una història que ens és esperó i exemple. I uns altres vindran després de nosaltres i prendran la bandera, on nosaltres l'haurem portat. La història dirà que n'hem fet.

Forem vençuts. Ens vencé més la nostra puerilitat i imprevisió que l'arma de l'enemic. Forem vençuts; Ja ho forem altres cops. La nostra Pàtria ha conegut molts cops l'amargor de l'oprobri i el corc de l'oblit i la negra opressió. Però sabem que en nosaltres hi ha quelcom que no mor; tenim fe, tenim fe en Catalunya i per ella lluitem. Cerquem la seva llibertat. Sou ja molts que la cerqueu a la nostra Universitat. Per això no és estrany que es despertí tot d'una l'esperit barroc de venjança i de persecució.

Creiem en l'alliberament, en el retorn de les institucions que començaren a forjar l'estructura política de la nova Catalunya, i ens declarem fidels als principis fonamentals de la democràcia i el respecte a totes les creences polítiques i religioses.

Ens proposem treballar sense descans per la Universitat lliure i catalana que a nosaltres ens ha estat negada. Per aquesta Universitat i per Catalunya adreçem als nostres companys aquest cric germanivol; que ens unim tots a lluitar i treballar, que el camí s'ens farà més planer.... La costa és dura, però som joves, i el cor ens diu que no tardarà el dia de la resurrecció.

LETRETA ENVIADA PEL F.U.C. AL PRESIDENT DE CATALUNYA

Sr. Josep Irla, President de la Generalitat de Catalunya.

HONORABLE SR.:

En el dia Onze de Setembre, que aquest any encara s'endola amb la presència de l'invasor, el FRONT UNIVERSITARI DE CATALUNYA, dels Grups Nacionals de Resistència, us renova, a vos, el més alt representant de la Pàtria, la promesa de lluitar sense descans per a mantenir ben vius, entre els estudiants catalans, malgrat el motlle cruel de la Universitat estrangera, els caires de la nostra personalitat nacional.

VISCA CATALUNYA !

FRONT UNIVERSITARI DE CATALUNYA dels G.N.R.

Barcelona 11 de Setembre del 1946

Onze de Setembre

L'ONZE DE SETEMBRE no és simplement la commemoració d'una desfeta heròica. Ni ha d'ésser un dia de plany de les nostres velles llibertats perdudes. Ni l'estàtua de Rafael de Casanova era, abans del 1939 que fou enderrocada, el Mur de les lamentacions del nostre poble. Si hagués estat això només, aquella diada no s'hauria auriolat de llum en la nostra recorrença.

La commemoració de l'ONZE DE SETEMBRE és el símbol, sempre viu i renovellat, de la nostra fe en l'esdevenir. És per això que en el nostre calendari patriòtic cap data no té una significació de tanta plenitud. Sembla ésser un punt final i en realitat és un començament.

No depen més que de nosaltres que el símbol assoleixi la seva significació plena. Cal només que, si ens aturem a considerar el passat i les fites tràgiques que marquen amb sang la nostra història, no sigui amb melangia inoperant, ni tampoc amb folla rancúnia, enterbolidora de l'esperit. Treim-ne una decisió ben clara i un aliconament constructiu.

A la nostra guerra, la joventut catalana demostrà que tenim pit per als més alts sacrificis. No en serien dignes aquells que avui s'accontentessin en donar la culpa de la nostra dissort als qui eren aliats nostres enaquells dies o que ens hem pensat que ho serien ara. Els protagonistes del drama de Catalunya, abans i després de l'ONZE DE SETEMBRE del 1714, erem i som els Catalans.

Tinguem-ho present sempre i pensem també sempre que aquells qui saberen morir al Baluart de Sant Pere o a l'Ebre no s'haurien sentit gaire aconhortats en llur darrer moment si haguessin pensat que nosaltres ens accontentaríem COMMEMORANT-LOS.

L'ONZE DE SETEMBRE GESTA NACIONAL

Deixades les tasques de l'ofici o de la professió, notaris i escriptors, professors i estudiants, cerers, pintors, argenters, fusters, escudellers, "mestres de mantes", "botiguers de teles", tota la fillada de la ciutat laboriosa, eixien del fons de llurs estudis i escoles, de llurs obradors penombrosos en els carrers estrets de la vella Barcelona; les mans deixaven els estris avesats i pacífics de la quotidianitat -ploma o ribot, cisell o escarpra, mall o pinzell-i empunyaven ardidament el fusell i l'espasa. Les jerarquies eren conservades; i els estudiants oïen les ordres dels professors i els fadrins les dels mestres. I és aquest conjunt bigarrat i neguitós el qui, amb l'arma al braç, vetllava en els retens, i amb el picot i l'aixada, de dia o de nit, treballava en l'obertura de valls i fortificacions; i, amb un ímpetu que no desmereixia del dels soldats més aguerrits i a voltes fins el superava, rebutjava els assalts dels batallons veterans de les dues corones. Les dones, els vells, i els infants no van restar-ne enfora: infants i vells formaven dins els batallons de defensa, des que foren cridats a les armes tots els homes a partir de catorze anys. I les dones, en sentir la campana tocant a ravat, desvetllaven els homes, enfonsats en el son de l'atufament, als crits de "desperteu, aneu a defensar l'honor de les vostres dones i la vida dels vostres fills!"; acudien als carrers i a les muralles, duïen refrescos als llocs més exposats; encoratjaven els soldats amb estímuls d'amor o els fortificaven amb llurs pregaries. Moltes prenen part en els treballs de la "cortadura" i de les altres defenses, no sense haver ofert també de lluitar amb les armes."

FERRAN SOLDEVILA
(Història de Catalunya)

Les dues Espanyes

QUAN el Comte-Duc d'Olivares descobrí que Espanya estava "por hacer" i, per fer-la, enuncia la seva fórmula de reduir tots els estats peninsulars als usos i llurs de Castella, donà a l'esperit dominador d'aquest poble, un programa i un concepte d'Espanya. El seu intent de reduir-los en realitat costà aleshores molta sang, però no reeixí. Catalunya conservà les seves llibertats i Portugal guanyà l'indpendència. Uns setanta anys després, la guerra de Successió donava als castellans l'oportunitat de realitzar el seu programa. Catalunya fou anorredada. Exteriorment, al menys, el concepte castellà de l'Espanya, l'Espanya on res no és espanyol si no és castellà, l'Espanya dirigida i digerida per Castella semblava haver-se imposat.

Però Espanya, l'Espanya de debò, una Espanya viable i capaç d'unitat interna, restava per constituir. Per a constituir-la, segons el patró castellà, hauria calgut que Castella hagués sabut assimilar. Però Castella que sap dominar, no és capaç d'assimilar.

Per a dominar n'hi ha prou, de vegades, amb la sang i el foc. Per a assimilar, calen condicions que no tots els pobles posseeixen i circumstàncies que no es presenten sempre.

Al cap del temps, els fets han demostrat que malgrat totes les formes externes i coercitives d'un Estat, Espanya és un país que no s'ha pogut constituir; per això és un país que viu en perpetu trasbalsament. I mentre no s'abandonin la concepció i els mètodes castellans, Espanya com a unitat moral, difícilment podrà viure en pau la vida física. L'última guerra civil n'és una clara demostració. Entre moltes altres coses el "movimiento" ha estat hiàcticament una altra temptativa de constituir Espanya segons el patró castellà i per la força de les armes.

Si algú, amb dos dits de seny, ha pensat que això era possible, a hores d'ara ja hauria d'estar desenganyat. L'Espanya de Castella ha costat massa sang als espanyols. Si hi ha una Espanya viable no és aquella on tot sigui afaiçonat als usos i manera d'ésser d'un dels seus components. L'única Espanya viable seria aquella on tothom pogués sentir-se espanyol sense abdicar del seu patriotisme; una germanetat de pobles lliures on la personalitat de tots i cada un fos respectada per un igual i servida pels instruments polítics indispensables. Aquesta Espanya és la que volien els catalans que lluitaven en 1714; aquesta Espanya és la que volien els catalans que lluiten avui. Podran dir-los, per aquest motiu separatistes; però llur fórmula és l'única que no demana per a ésser establerta mitjans violents, perquè no pretén oprimir ni anular a ningú. Que ho pensin bé el dia de demà tots els que a Espanya estiguin cansats de guerres, odis, horrors i desolacions.

Verim als joves aprenents d'escriptor una mostra de la "prosa oficial", que és un prodigi d'estil; en ella inculciran el difícil art del dir i del no dir, fer afirmacions categòriques matisades al encans de finímes insinacions que obren la porta al dubte i a la negació.

En la nota recent del "Ministerio de Asuntos

Llambregades

Exteriores" referint-se a l'entrega a les autoritats aliades del "quisling" belga León Degreille, hi veiem resumida tota aquesta habilitat per a lesmentir en una paraula després d'escriure uns mots de contint totalment oposat. "L'estil és l'home" deia Buf

fon; no es difícil veure en la prosa equívoca que inserim a continuació, tota l'anima envilida i sinuosa dels qui ens governen.

León Degreille residia a Espanya des de l'aliament de Bèlgica, fe uns dos anys; no obstant "el Gobierno Español, sirviendo a los intereses generales de la nación afectados por su presencia, decidió no

Via fora, lladres!

Per Sunyol

UN aspecte dels més interessants -i també dels més ignorats- de la defensa de Catalunya a les tropes borbòniques, és l'alçament dels patriotes que permeneixien fora de les muralles de Barcelona. Mentre els herois de la capital són justament exaltats, els que feren de les muntanyes de la pàtria el camp de llurs activitats, són mantinguts moltes vegades en una indoguda obscuritat. Creiem, en canvi, que cal tenir ben en compte la lliçó que donaren.

Catalunya estava ocupada per l'enemic; només Barcelona i Cardena es mantoni nien fermes. El terror militar imperava per tot. "Cal fer ús del ferro i del foc per a cauteritzar membres tant danjats" deia el generalíssim d'aquells exèrcits. El més brutal i cruel dels terrors s'aplicava per sotmetre als catalans. Malgrat tot, però, s'aixecà la Terra, i de l'única manera eficaç, amb les armes a la mà, s'hostilitzà l'enemic.

Antoni Desvallis, Ermengol Amill, Francesc Peracolls, Francesc Macià Bach de Roda, Isidre Casadevall, Josep Moragues, Vidal, Mas, Magrinyà, Carrescolé, Rafita i tants d'altres, tots ells "cavallers que atenen a la quietut del país i llibertat de la nostra pàtria" rivalitzaren en heroisme i valor; molts d'ells ho pagaren amb la vida.

Avui, que Catalunya està esclavitzada i que el terror franquista ha deixat endarrera totes les arbitrarietats filipistes, l'exemple d'aquells catalans ens ha de guiar. Només amb una resistència activa i combatent farem possible que no mori la pàtria.

Es cert, naturalment, que podem perdre-hi la vida; però és que cal realitzar tots els esforços sinó volem que l'esclavitud actual es perpetui.

I no val mencionar la duresa de la passada guerra civil per a fer-la servir d'excusa: el compliment del deure una vegada, no eximeix de complir-lo de nou quan l'ocasió es presenta. Aleshores demostrarem que no han mort les nostres virtuts combatives; ara hem de tornar-les a comprar.

No hi val, tampoc, plegar-nos de braços i esperar que ens ho facin els altres, els de fora, assegurant que no ens poden tornar a traïr. Però si en 1705 ens abandonaren, per què no ho poden tornar a fer? No és honorat quedar sense fer res, esperant el dia de l'alliberament; el que la pàtria ens exigeix és que lluitem sense descans per aconseguir que aquest alliberament sigui tal com volem que sigui, que és tal com convé que sigui per l'interès de la pàtria.

Els guerrillers de 1714 ens senyalaren un camí, que és el camí de l'honor nacional. Ara, més de dos cents anys després, quan Catalunya torna a estar invadida i esclava i Barcelona assotjada pels més perillosos enemics, hem de reviuire els fets d'aquells avantpassats gloriosos.

Parquè de noialtres depèn que la pàtria sigui lliure.

garle la autorización formal para residir en territorio español.

Com que segons ells on venis d'extradició no existien motius per a entregar Leon Degrelle a la Justícia del seu país, el Govern ha negat repetidament la seva entrega "cosa que a més seria contrària a la tradicional hidalgua española y opuesta

llambregades

al estado de opinión pública".

Malgrat aquesta "insoportable" posició mori l'estat Espanyol donades les insistents demandes per part de les Nacions Unides i els fortíssims vincles d'amistat que uneixen Espanya

amb els aliats i particularment amb el poble belga, "el Gobierno decidió su expulsión y salida del territorio nacional en un plazo máximo de ocho días antes de transcurrido el cual Leon Degrelle abandonó el suelo español".

No ho fan del tot moment aquestes Maguitvols de butxaca...
Biblioteca de Comunicació
CERDOC

...aprenent amb la assistència divina pacificació dels
...rimals el principado de Catalunya..."

Per Pagès

AQUEST 11 de setembre, més que cap altre, ens demana la meditació. Cada any, en arribar aquestes dates, hem de girar els ulls enrera, com si intentéssim beure en la història l'experiència que tant ens serà necessària.

Un fet volom avui remarcar: els catalans de les actuals generacions hem conegut tota una gamma commemorativa de l'onze de setembre. Les manifestacions romàntiques, sota el sabre de la policia; les oficials, presidides pel flamejar de banderes; el passeig silenciós d'ara, davant l'estàtua invisible del Conseller, Quin símbol més eloqüent que aquest per a representar l'instabilitat política de la nació catalana?

Des d'aquell 1714 en que uns Decrets de Nova Planta trencaven unilateralment els lligams federals dels països de la Corona espanyola en profit d'un imperalisme hegemònic, Catalunya ha viscut en un successiu estira i aflicta, accelerat aquest darrers anys.

Hem d'estar sempre a la mercè dels canvis polítics de Madrid?

No crec que humanament se'ns pugui blasmar si exigim, com a condició prèvia a la col·laboració amb els nostres veïns hispànics, unes fortes garanties, la primera de les quals ha de ser reconèixer el dret de la nostra nació a autodeterminar-se sobiranament.

I que cap Felip V, ni cap Francisco Franco qualsevols puguin aturar, amb Decrets de Nova Planta, l'exercici progressiu d'aquest dret.

HORITZO Del comitè local de les J.S.C. de Barcelona, Octubre del 1946, N. , diu: "Els joves no podem oblidar la gesta del 6 d'Octubre del 1934, plena de lliçons i experiències. Si bé no assolí immediatament l'objectiu d'evitar la reacció del poder, creà les condicions per la unitat de totes les forces progressives d'Espanya en un potent Front Popular, que assegurà la victòria electoral del 16 de Febrer del 1936, i més tard permeté la resistència heroica de prop de tres anys, a la traïció perpetrada contra la República el 18 de Juliol per els assassins Franco i Falange."

PERIÒDICS DE LA
RESISTÈNCIA

VE DE LA P. 12

JULIOL Del comitè executiu de la J.S.U.C. N. 7 del mes d'Octubre del 1946 diu: "La joventut antifranquista catalana ha commemorat la diada de l'ONZE de SETEMBRE. S'han col·locat nombroses banderes catalanes i republicanes, degutant-se entre elles les que van ésser col·locades a Can Tunis, a les que acompanyava una monumental bandera roja, les quals hi estigueren fins a les tres de la tarda, quan els bombers la traguereh."

Més endavant diu: "La joventut catalana, a l'ONZE de SETEMBRE manifestà als esbirros falangistes la voluntat indomable de vèncer a n'aquest règim d'opressió, i forjar un esdevenidor lliure per Catalunya i els demés pobles hispànics."

BOMBES A CAN MUÑOZ Barcelona, 12 d'Octubre.- Aquesta matinada -a 6 h. 7 m.- ha esclatat una bomba en un dels balcons cants a l'edifici de la "suntuosa mansió" que fa poc adquiriren "los hermanos Muñoz". L'explosió causà la destrucció d'aquest balcó i altres dependències de l'edifici. Per evitar la repetició del fet, els esmentats "hermanos" han reclutat un destacament de la policia a fi de que vigili els jardins de la casa durant la nit.

NOTICIARI

VAGA A LA BARCELONA Barcelona, 16 d'Octubre.- Avui, aniversari de l'afusellament del President Companys, els obrers de la "Maquinista Terrestre y Marítima", de comú acord, s'han negat en la jornada d'avui a treballar hores extraordinàries.

ORIENTACIONS-6

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Onze de Setembre del 1946

BOMBA A LA SALANGE DEL CLOT Durant la nit del 10 al 11, ha esclatat una bomba de gran potència dins el local de l'antic "Ateneo Obrero" del carrer de Besalú del Clot, ocupat avui per una Delegació de Salange. L'explosió, que ha estat sentida des de gran part de la nostra ciutat, ha destruït bona part de l'interior de l'edifici, afectant visiblement també, la part exterior del mateix.

BANDERA CATALANA AL CARRER DE CASANOVA Tal com anunciàvem en el darrer moment del número passat, en la matineda de l'ONZE de SETEMBRE, fou col·locada una bandera catalana, penjada dels fils de la conducció elèctrica, en la cruïlla del carrer de Casanova amb el d'Aragó.

PASQUINS A LA PLAÇA D'URQUINAONA Durant el matí de l'ONZE de SETEMBRE, nombrosos pasquins que recordaven als catalans la significació d'aquesta data, foren llençats des d'un sit edifici de la Plaça d'Urquinaona.

PROCLAMA DEL PRESIDENT IRLA En commemoració de l'aniversari de l'ONZE de SETEMBRE, Pau Casals, ha donat a París un concert. A l'acte hi ha assistit el President Irla, qui ha pronunciat unes paraules, en les que ha qualificat a l'il·lustre artista de "primer resistent de Catalunya" a l'època que expressava la seva creença ferma i esperançadora de que l'ONZE de SETEMBRE vindent podrà ésser celebrat ja dins de la pàtria lliberada.

MANIFEST DEL C.S. DE LA DEMOCRÀCIA CATALANA El Consell Nacional de la Democràcia Catalana, publica un manifest. Recorda l'ofensives i demana confiança i fe en Catalunya. Demana que ens preparem per a poder treballar amb tota eficàcia el dia en que Catalunya serà lliure d'En Franco i demana que no perdem la confiança en les nacions democràtiques que no pot ésser que ens oblidin.

MANIFEST DEL P.S.U. DE C. El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya, publica un manifest. Demana la mobilització de tots els catalans antifranquistes per a lluitar contra Franco i Falange. Denuncia les maniobres de capitulació que els feixistes estan organitzant amb determinats republicans personalistes en vista a perpetuar l'essència del règim.

MANIFEST DE LA J.S.U. DE C. El Comitè Executiu de la Joventut Socialista Unificada, publica un manifest. Demana la unitat de tota la joventut per a poder lluitar energicament i eficaç contra Franco. Recorda el sacrifici de Bach de Roda, Borogues i el President Companys i diu que el seu exemple ens ha de guiar.

MANIFEST DE LA U.G.T. DE C. La Unió General de Treballadors de Catalunya, publica un manifest. Compara la lluita que en 1714 els catalans, portaran a terme contra Felip V amb la que ara sostenim contra Franco. Demana als obrers que el dia ONZE de SETEMBRE augmentin llurs accions reivindicatives.

LETRE DEL F.U. DE C. DELS G.N.R. AL PRESIDENT IRLA El Front Universitari de Catalunya dels G.N.R., amb motiu de l'ONZE de SETEMBRE ha tret una lletra al President Irla de la que donem còpia íntegra en aquest número.

FULLA COMMEMORATIVA DE LA J.S.U. DE C. El comitè local de la Joventut Socialista unificada de Catalunya, publica un full commemoratiu amb el text de cançons populars i patriòtiques (Els Segadors, La Santa Espina, El Cant de la Senyera...). A ell el seu portantveu "Moritzó" dedica l'editorial a la gesta del dia ONZE de SETEMBRE.

NOTICIARI

CAS BRUSSEL·LES, 5 de Setembre.- El Ministeri d'Assumptes Exteriors de Bèlgica ha fet pública una nota en la que es protesta de la protecció franquista vers Lleó Degrelle. Es fa constar que la recent expulsió del territori espanyol, del líder feixista Belge, no ha estat més que un ajut de fugida.

ENTREVISTA BEVIN Barcelona, 5 de Setembre.- Segons a-
BYRNES I GIRAL nuncia avui la BBC, el senyor Giral es proposa, en vista a la propera reunió de l'Assemblea General de la UNO, entrevistar-se amb els senyors Byrnes i Bevin per tal de convèncer aquesta política de que el govern de la República Espanyola no fóra, al retornar a Madrid, un instrument comunista.

DEL VIATGE Bogotà, 5 de Setembre.- A l'intentar l'enviat especial del ge-
DE MARQUINA neral Franco a Hispanoamèrica, Eduard Marquina, donar un recital en aquesta capital, elements simpatitzants amb el poble espanyol, hostilitzaren amb tomàtecs les autoritats assistents i el poeta franquista.

DUES BOMBS A MADRID, 8 de Setembre.- Ahir feren explosió, en aquesta capi- tal, dues bombes. Tot i les recerques de la policia no han pogut ésser detinguts els autors del fet.

MÉS CAS DEGRELLE Barcelona, 8 de Setembre.-El Butlletí de la Radiodifusió francesa dóna una notícia en la que es suposa que Lleó Degrelle es troba amagat a St. Sebastia, amb el coneixement i protecció de la policia espanyola.

AGITACIÓ AL MARROC Barcelona, 10 de Setembre.-Segons anuncia Radio Praga, en el Marroc Espanyol, el poble s'ha manifestat demanant la unificació del territori marroquí i la fi de la dominació del govern Franco. Es feren nombroses detencions, especialment entre els soldats indígenes.

FRANCA ES NEGA A BRIBAR LA FRONTERA París, 10 de Setembre.- L'Assemblea Nacional Francesa ha rebutjat la petició de reobertura de la frontera amb Espanya. Bidault manifesta que la posició vers Espanya no variarà.

INSCRIPCIONS LES PARETS Barcelona.- 15 de Setembre.-Elements de la Resistència, han omplert durant la nit, les parets de l'Hospital Clínic i altres llocs veïns, d'inscripcions en quítrà, glorificant el President Companys i victorejant Catalunya i la República.

OLÍTICA ANTIFRANQUISTA DE L'URUGUAY Montevideo, 14 de Setembre.-El ministre d'Assumptes exteriors de l'Urugua ha manifestat que es declarava ferent partidari de la República Espanyola i dóna com a possible una pròxima ruptura de relacions del seu país amb el govern Franco.

BARBARAMENT TURMEN- CELESTÍ URIARTE París, 14 de Setembre.-La delegació en aquesta capital tal del Govern d'Euzkadi he protestat dels inhumans turments a que ha estat sotmès el polític basc Uriarte que, detingut ja fa dies, fou traslladat a Gijon. Aquí ha estat brutalment martiritzat, quedant mit dies sense poder moure's.

Al mateix temps la C.G.T. de França, ha protestat també, davant del món dels crims comesos pel "cabecilla" Saez, en la persona d'Uriarte, les robes del qual s'han trobat completament destrossades i ensagnades.

INFESTACIÓ PRO-REPUBLICANA A PERPINYÀ Barcelona, 14 de Setembre.- Comunica Radio Praga que la instal·lació del nou consolat espanyol a Perpinyà provocat una manifestació. "Consolats sí, però de la República Espanyola" de les pancartes.

PROPOSTA DE L'ESQUERRA A MARTÍNEZ BARRIOS Barcelona, 14 de Setembre.- Notícies de l'exili informen que l'Esquerra Republicana ha enviat al President de la República, Martínez Barrios, una nota en la que es proposa que es faci una reunió presidida pel dit President, que hi assisteixin els presidents de

(segueix a la pàgina 5)

La lluita i la unitat

Per Roure

Tots estem convençuts de que la unió fa la força i de que l'eficàcia de la lluita nacional que portem a cap està en relació directa amb la cohesió de les nostres files. Ara bé, estem en 1946 i hem de reconèixer que ben poc hem progressat en els camins de la unitat. Jo crec que la causa principal d'aquest lent caminar rau en una falta de visió, en un desenfocament de la qüestió. Quan es parla d'unitat molt sovint es creu necessària una coincidència d'idees i una plena adhesió a uns principis molt definits i alambicats. I això no és just. Ara està de moda de parlar de política realista, però no n'està de fer-ne. Hom parla d'unitat, però ja prèviament hom ja exclou dels futurs organismes directius o simplement coordinadors, tals o quals grups o grúpets que "pensen massa cap aquest cantó o són massa d'allò o massa poc d'això". Menyspreuca forces considerables perquè no ens agraden les idees que les mouen; desaprèfitem ajudes decisives perquè ens les ofereixen homes que no ens són simpatícs. I això tampoc és just. Avui hem d'ésser realistes, hem de bastir els nous organismes unitaris amb una base molt àmplia, única garantia de colidesa, estabilitat i eficàcia. No hem d'excloure'n sinó aquells que són enemics de Catalunya i amics del falangisme opressor.

Nosaltres, estudiants, hem de donar cabuda en el nostre grup dirigent, tots aquells altres estudiants antifranquistes sigui quin sigui el color que destil·lin llurs idees. Només així el nostre grup dirigent podrà complir la tasca tan gran que li hem encomanat.

Però hom ha de convèncer-nos de que no són només els organismes superiors els que han de lluitar, de que no ens ho han de fer tot i de que nosaltres podem prou criticant les autoritats, i llegint la premsa clandestina. Tots hem de fer molt més i tots hem de fer molt més: en primer lloc establir contacte amb els nostres companys, estudiants o no estudiants, d'altres organismes o d'interessos a un altre grup. Un cop establert aquest contacte, ens serà molt més fàcil lluitar, perquè unint les nostres forces i les nostres possibilitats l'obra serà molt més de bon fer.

Recaptar diners, repartir consignes, distribuir premsa, organitzar vagues i protestes, col·locar pasquines i banderes... Per a portar a cap tot això no és necessària una complicada organització, sinó solament l'aplec de totes les energies. Moltes gotes fan un cari, diem en català: moltes petites protestes que segons diuen els derrotistes "no treuen cap a res" promouen un estat d'alarma i agitació gens favorable a la pervivència de Franco. Per això crec més que mai és necessària la unitat; no la unitat ideològica, uniformista i massalble i que no ens interessa, sinó la unitat de tots els joves catalans no franquistes i de tots llurs esforços; unitat que si ens porta a la palestra, farà possible l'alliberament de Catalunya.

+ + + + +

dé Catalunya i Euzkadi, el Sr. Giral i altres figures representatives de la política espanyola antifranquista i en la que es traïen noves orientacions per arribar prompte a la Victòria.

NOTICIA

DUES BOM BES MÉS Dues centrals elèctriques: Cantelari i Fontseca (Al-VE DE LA P. 8 canyís) foren destruïdes a finals de Setembre pels guerrillers.

I UNA ALTRA AL GOVERN MILITAR. Barcelona, 21 de Setembre.- A les 7 del matí d'avui, dia del "ejército" ha esclatat una bomba en una finestra del carrer Ample del Govern Militar d'aquesta ciutat.

PREPARATIUS PER SI VE EN FRANCO Barcelona, 2 d'Octubre.- La policia franquista ha començat els preparatius pel viatge d'En Franco anunciat pel dia 15. Han estat detinguts aquells qui "frulen" de llibertat provisional.

Grans empreses d'aquesta ciutat han rebut l'ordre d'obligar a partir d'avui a tots els aprenents l'assistència a les classes d'instrucció pre militar.

El governador civil ha donat la comanda a un important fabricant català de fabricar una monumental bandera catalana de seda. Hom afirma que està destinada a ésser hissada al balcó de la "Diputación" pel General Franco.

(segueix a la pagina 10)

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General CEDOC

ORIENTACIONS-

PÀGINA DE COL·LABORACIÓ

Una oportunitat

Per Libra

CATALUNYA tindrà en un futur no llunyà una oportunitat per assolir definitivament els seus anhels d'autodeterminació.

El clima espiritual del país no fa preveure perquè aquest clima és reflectit per la mentalitat dels catalans tant dels que romanen sota el jou franquista com els que viuen en l'exili.

Som molts els que pensem en una República espanyola com a punt de partida per a restablir l'ordre alterat per la guerra civil; però concebem per la República una nova estructura dins la qual tinguin una vida més oberta tots els pobles Ibèrics.

L'experiència ha demostrat que les "autonomies regionals" tolerades en la seva forma més estricta per la constitució del 1931, hauran d'ésser substituïdes, d'ara endavant per alguna manifestació estatal semi-sobirana. La solució d'una República federal Ibèrica cada dia té més predicament.

Ens diuen que són molts els republicans espanyols, entre els quals es compten alguns dels que foren més oposats a la concessió de l'Estatut, que estan convençuts de la necessitat de donar una major flexibilitat al cos polític que s'haurà d'estructurar en el demà.

Fortosament els catalans no estem sols en defensar aquesta posició: altres pobles d'Ibèria tenen una consciència clara de l'esdevenidor; Euzkadi, per exemple, farà valdre la seva irreprotxable posició moral, tant

durant l'agressió feixista com durant l'exili, per ampliar el seu estatut autonòmic. La constitució del Consell de Galícia és una nota que ens ve a confirmar el que venim dient.

No és tan sols l'estat d'opinió el que ens fa veure la superació, en el futur, de velles fórmules polítiques, sinó que també creiem que una fatalitat històrica ens portarà vers solucions més generoses.

Un dels fenòmens que més es repeteixen en el món dels aconteixements és la de la periodicitat dels cicles històrics que ha estat senyalada per alguns pensadors com una llei gairebé invariable.

Al llarg dels segles, ideologies i fets semblants es repeteixen amb caràcter de constant per mitjà de reaccions anímiques col·lectives i moviments d'idees oposats. Ens referim al fenomen pendular, propulsor, segons molts, de tota la màquina històrica.

Catalunya ha viscut una onada d'ideologia hispanòfila imposada per la força de les armes i, no cal enganyar-nos, sentida en certs sectors del país per renúncia als seus anhels de bona catalana o bé per un convenciment sincer d'una col·laboració necessària.

Ara, l'esperit de la nostra terra reacciona vivíssimament per una posició catalana integral de repulsió envers solucions més o menys unificadores.

El pèndol de la Història assenyalava el moment de la Catalunya-Estat. L'honre per la consecució dels nostres ideals s'aprppa. No la deixem perdre!

Els articles inclosos en aquesta secció expressen idees i opinions estrictament personals de llurs autors. Per tant ni les organitzacions editorials d'aquest periòdic, ni la redacció del mateix, es fan responsables del seu contingut.

+ + + + +

NOU GOVERN Barcelona, 10 de Setembre.- Segons notícies que arriben de l'exili, s'ha constituït el nou Govern d'Euzkadi presidit per Aguirre. Aquest ha fet unes declaracions en les que anuncia que la política del Govern Basc serà la mateixa que ve seguint des de l'any 1936 i que ratifica la seva fidelitat a les institucions republicanes.

DEL VIATGE DE CARME POLO A PORTUGAL Barcelona, 15 de Setembre.- La Radiodifusió francesa retransmet el recent viatge de Carme Polo, a Portugal, amb una probable entrevista que es celebraria, proximitat, entre Joan de Borbó i el general Franco.

NOTICIARI

...molt operat, reproduir part
de l'editorial "Les armes o les
fogues" de "Quaderns de l'exili",
revista que un grup de compatriotes pu-
blica a Coyoacan. L'elogi de les direc-
trius d'aquesta revista no cal fer-lo:
la sola lectura d'aquests fragments
que reproduïm us permetrà d'establir
un judici previ, que només pot ésser
entusiàstic.

Parla, de bell antuvi, de la nota
que féu pública l'octubre de 1942 el
coronel Farràs des de les pàgines del
"Full català", oferint a l'organisme o
organismes que representessin oficial-
ment Catalunya la idea de crear un nu-
cli català, exclusivament, per tal d'o-
ferir-lo a les Nacions Unides. Aquesta
nota caigué en el buit.

Ara diu l'editorialista:

"Cal insistir però, sobre un punt:
les dificultats d'organitzar un grup
armat -que defensés en l'acció les ide-
es dels qui creien superats els orga-
nismes més legals- eren moltes. Ara bé
és trist dir-ho, però no totes les di-
ficultats haurien estat exteriors. És
cert que hi ha catalans que els escapa
el riure en sentir parlar de l'Exèrcit
del seu país.

Es clar que aquesta actitud més que
típica és tòpica, perquè el sentiment,
o millor dit el ressentiment, antimili-
tar és de tipus simplement colonial i
cal bandejar-lo, com un complex vergo-
nyós del nostre esperit. Cal confessar
que, d'aquest pacifisme fals, els cata-
lans en seran, sempre i sense remei,
les úniques víctimes. Quin mal farà a
la concepció castellana d'Hispania que
Catalunya repugni la vocació militar?
Els nostres enemics no desitgen altra
cosa!

PÀGINA DE

COL·LABORACIÓ

Recensió

Per X.X.

Volen que, a força de repetir-ho,
un dels pobles més ardis de la terra
es tingui a si mateix per "honrado y
trabajador" i, al mateix temps, inco-
pac d'empunyar les armes.

Aquest pacifisme -i la nostra super-
da i falsa cultura, i el "seny", i la
"ironia", ets- són simplement uns sen-
timents banaus, propis dels qui espe-
ren que el món un dia sera una bassa
d'oli.

No ens fem il·lusions i siguem rea-
listes. Si la idea d'un Exèrcit ens fa
riure o ens fa por, no cal aspirar a
tenir altre cosa que Estatuts conso-
guits. Voler ser tan sobirans i tan a-
mos del nostre destí, esgrimir tant
drets i tanta parleria patristica sen-
se intentar merèixer res, simplement
no és correcte".

Cal afegir quelcom més? Per aquotes
mots tan nobles i virils només hi ha
una resposta: La nostra determinació
més ferma, més irreductible, indivi-
dual i col·lectiva, de merèixer la lli-
bertat de Catalunya, que és la de toté
i cadascú de nosaltres.

Alliberar Espanya de l'opressió dels reaccionaris feixistes no és una cosa privativa dels espanyols, sinó la causa de tota la humanitat a vançada i progressiva.

STALIN

El règim és rebutjat
E publicament a l'es-
tranger, el descontent
és general en el país,
caminem a passos age-
gantats vers una catàs-
trofe econòmica, la cor-
rupció i la ignomínia
campon arreu... Hauriem
de caure en el més ne-
gre pessimisme sine fos

Il·lambregades

que la premsa dirigida
vetlla per nosaltres
fent-nos l'obsequi cada
dia de noves esperança-
des i aconhortadores
que fan callar als obs-
truccionistes i als des-

coratjats, com la que
recollim: "El presiden-
te de la Archicofradia
de la Misericordia del
Ferrol del Caudillo ha
mandado una carta a S.E.
el Jefe del Estado co-
municándole el acuerdo
adoptado de nombrar al
Caudillo hermano mayor
único de dicha Cofradia"

ORIENTACIONS-11

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

TREBALL del Consell Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya, del dia 23 de Juliol, diu: "El marxisme no és un dogma, sinó una guia per l'acció, i orientats pel marxisme estem obligats a estudiar les condicions en que ha de desenvolupar-se la nostra activitat per determinar, d'acord amb la situació concreta, els camins i els mitjans precisos per a triomfar les nostres idees, essent suficientment àgils per a canviar aquests mitjans i aquests camins quan les condicions canvien. La nostra política no es basa en cites i sentències aïllades, en fórmules mortes que de les teories en fan una cosa estàtica, sinó que s'enriqueix i es forma cada dia en l'experiència pràctica no solament dels èxits sinó també dels errors,"

PERIÒDICS DE LA RESISTÈNCIA

JULIOL El Consell Executiu de la Joventut Socialista Unificada, del mes de juliol d'enguany, diu: "Volem unir les nostres forces a les de tota la joventut antifranquista: un sol front de lluita dels joves obrers, dels joves pagesos, dels estudiants, nois i noies. Volem crear, junt amb tota els joves, un poderós moviment de lluita antifranquista que mancomuni les forces de la joventut antifeixista, democràtica i revolucionària."

LAS NOTICIAS Òrgan de la U.G.T. de Catalunya. N.º, Agost del 1943 diu: "Aquests milers i milers de joves que, víctimes de la depauperació, mancats d'ideals nobles que il·luminin llur camí, es troben sumits en una indiferència, criminals respecte els magnets problemes que els afecten."

La sort d'aquesta joventut no pot ésser-nos indiferent de cap manera, ja que ella representa l'esdevenidor; en ella es troben els futurs homes que demà han de regnar al nostre país, i aquest seguirà per bons o mals camins segons aquests joves d'avui, homes de demà, estiguin millor o pitjor formats.

La U.G.T. de Catalunya... té el deure ineludable de guanyar per la causa de la justícia social tot aquest enorme potencial, avui gairebé inactiu i inoperant, que representa l'energia juvenívola."

LA HUMANITAT Òrgan d'Esquerra Republicana de Catalunya, 15 d'Octubre d'enguany, dedicat a la commemoració de l'afusellament del President Companys, diu: "En l'aniversari de l'afusellament de Lluís Companys, hom de repetir la constant afirmació: Catalunya és nostra! Ho és i ho serà, mentre resti un català, que com el lluitador Lluís Companys, sorgit dels rengles socials com una virtut exemplar i un cor de ferro, va escalar, un a un, els graons que l'heviem de situar al més alt pedestal de la nostra terra, reservat només per als que saben donar, heroicament llur vida, morint dignament i assonant amb llur sang la fèrtil terra catalana per tal que fructifiqui sempre la més generosa unanimitat de pensament per tot el que a la Patria es refereixi."

QUE FEM ? N.º, 50 del dos d'Octubre del 1946, diu referint-se al discurs de Franco de Burgos: "Franco, com Macbeth, ja veu espectres i parla d'enemics invisibles."

Invisibles o camuflats de cortisans, que és pitjor. I en les recepcions oficials ha de saludar els representants dels Estats Units que li parlen de la UNO; o de França que li recorden que mantindrà tancada la frontera; o d'Anglaterra, que tossudament insisteix en declarar indesitjable el seu règim; o de Bèlgica que li retreu la complicitat en l'evasió de Degrelle...

Sol, amb el seu record, el seu remordament i la seva ambició truncada, cerca terra ferma que el recolzi. I vol venir a Catalunya, terra poblada de lleialtat com digué el nostre Pere III.

Potser es pensa que li donarem suport ?

En arribar a aquest punt, les consignes més que ocioses, serien ofensives. Catalunya sap que cada u complirà amb el seu deure,

(seguir a la p. 6)

AQUEST MOMENT COMMEMORATIU DE
L'ONZE DE SETEMBRE, HA ACABAT
D'IMPRIMIR-SE, A BARCELONA, EL
DIA 23 D'OCTUBRE DEL 1946